

50.000 αναπληρωτές κάθε χρόνο με μια βαλίτσα στο χέρι - Γιατί δεν καλύπτονται οι πάγιες ανάγκες με μόνιμους διορισμούς;

Περίπου 50.000 αναπληρωτές εκπαιδευτικοί εργάζονται κάθε χρόνο στα ελληνικά σχολεία, καλύπτοντας ανάγκες που σε μεγάλο βαθμό επαναλαμβάνονται από χρονιά σε χρονιά. Κάθε Ιούνιο, όμως, οι συμβάσεις τους λήγουν και χιλιάδες δάσκαλοι και καθηγητές βρίσκονται ξανά στην ανεργία, χωρίς να γνωρίζουν σε ποια περιοχή θα εργάζονται ή θα ζουν τον επόμενο Σεπτέμβριο.

Το ζήτημα θέσαμε στον κυβερνητικό εκπρόσωπο Πάυλο Μαρινάκη, επισημαίνοντας ότι το 2024-2025 πραγματοποιήθηκαν 51.149 προσλήψεις αναπληρωτών, ενώ για το 2025-2026 το Υπουργείο Παιδείας υπολόγιζε τις ανάγκες περίπου στις 48.000. Τα μεγέθη αυτά δείχνουν ότι ένα σημαντικό τμήμα των κενών δεν μπορεί να θεωρείται έκτακτο.

Υπενθυμίσαμε επίσης ότι το 2024 η ίδια η κυβέρνηση μετέφερε 110 εκατ. ευρώ που προορίζονταν για αναπληρωτές, προκειμένου να χρηματοδοτήσει 5.549 επιπλέον μόνιμους διορισμούς, αναγνωρίζοντας τότε τη σημασία της δημιουργίας ενός «σταθερού πυρήνα» εκπαιδευτικών στα σχολεία.

Ο Πάυλος Μαρινάκης απάντησε ότι το Σύνταγμα δεν επιτρέπει τη μονιμοποίηση συμβασιούχων και ότι για τον διορισμό στο Δημόσιο πρέπει να ακολουθούνται οι προβλεπόμενες διαδικασίες.

Το ερώτημα, ωστόσο, ήταν διαφορετικό: όχι γιατί οι συμβάσεις των αναπληρωτών δεν μετατρέπονται αυτομάτως σε μόνιμες, αλλά **γιατί, όταν δεκάδες χιλιάδες ανάγκες επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο, δεν δημιουργούνται περισσότερες μόνιμες οργανικές θέσεις ώστε να καλυφθούν μέσω των νόμιμων διαδικασιών.**

Γιατί, αφού οι εκπαιδευτικοί αυτοί εργάζονται και πληρώνονται κάθε χρόνο, πρέπει να παραμένουν διαρκώς με μια βαλίτσα στο χέρι;

<https://youtu.be/ov99cR0GwIs>

Ακολουθεί ολόκληρη η απομαγνητοφώνηση εδώ:

ΧΡ. ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ: Στα σχολεία δουλεύουν περίπου πενήντα χιλιάδες αναπληρωτές κάθε χρόνο. Κάνετε πέντε χιλιάδες διακρίσεις πενήντα εννιά διορισμούς. Περίπου το 10%. Δεν γίνεται όλες αυτές οι ανάγκες να είναι έκτακτες καθώς ένα μεγάλο μέρος τους είναι ανάγκες που

επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο. Τους παίρνετε κάθε χρόνο αυτούς τους ανθρώπους, και είναι κάθε χρόνο με μία βαλίτσα στο χέρι και με πλήρη επισφάλεια, και δεν ξέρουν που θα ζουν του χρόνου και κάθε Ιούνιο λήγει η σύμβασή τους. Και μετά ζουν με πενιχρό επίδομα ανεργίας 565 ευρώ μέσω προπληρωμένης κάρτας, οι δάσκαλοι των παιδιών αυτού του τόπου, αν έχουν συμπληρώσει τις προϋποθέσεις. Αφού το κράτος δίνει που δίνει μισθούς σε αυτούς τους ανθρώπους, γιατί δεν τους προσλαμβάνει να υπάρχει μία στοιχειώδης ασφάλεια; Να έχουν σταθερή επαφή με την τοπική κοινωνία και τους μαθητές τους και αυτό να βελτιώνει και την εκπαιδευτική διαδικασία και τα αποτελέσματα;

Π. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ: Είναι δύο διαφορετικές κατηγορίες προσλήψεων. Να συμφωνήσουμε ότι είμαστε η κυβέρνηση των περισσότερων διορισμών στην εκπαίδευση και μάλιστα, ναι, με περισσότερους από 50.000 μόνιμους διορισμούς. Και μάλιστα, η πρώτη κυβέρνηση της μεταπολίτευσης που έκανε μόνιμους διορισμούς εκπαιδευτικών ειδικής αγωγής. Κανείς δεν το αμφισβητεί αυτό. Παράλληλα υπάρχουν και περισσότερες ανάγκες από αυτές που καλύπτουν οι μόνιμοι διορισμοί, γι' αυτό και γίνονται διορισμοί εκπαιδευτικών, ωρομίσθιων και αναπληρωτών. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι δεν μπορούν να μονιμοποιηθούν οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί συνταγματικά, δεν γίνεται αυτό. Αυτό το οποίο γίνεται, είναι να συμμετέχουν στους διαγωνισμούς, για να είναι μετά από κάποιους διαγωνισμούς, μπορεί να συμμετέχουν άμεσα, μόνιμοι εκπαιδευτικοί. Άρα, δίνει την δυνατότητα το κράτος, που δεν μπορεί να μονιμοποιήσει έναν συμβασιούχο σε καμία υπηρεσία, όχι μόνον στην εκπαίδευση, οπουδήποτε, σε αυτόν να λάβει μέρος σε έναν διαγωνισμό και να γίνει μόνιμος εκπαιδευτικός. Αυτό μπορεί να κάνει η κυβέρνηση. Το κάνει με τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό θέσεων με βάση και τον κανόνα ένα προς ένα που ισχύει συνολικά για το δημόσιο και αυτή τη δυνατότητα μπορεί να κάνει χρήση ένας εκπαιδευτικός ο οποίος δεν είναι μόνιμος εκπαιδευτικός. Κανείς δεν υποτιμά την προσφορά τους. Οι άνθρωποι αυτοί καλύπτουν πάρα πολύ σημαντικά κενά και μάλιστα, δεν μένουμε μόνο στις θέσεις που δίνουμε στους ανθρώπους αυτούς. Έχουμε προβεί και σε μία σειρά από κινήσεις αντιλαμβανόμενοι το μεγαλύτερο πρόβλημα, είναι το κόστος ζωής και το κόστος στέγης, της στέγασης των ανθρώπων αυτών, γι' αυτό και δίνουμε όχι ένα αλλά δύο ενοίκια πίσω και για τους εκπαιδευτικούς οι οποίοι υπηρετούν σε περιοχές πέραν του τόπου μόνιμης διαμονής τους.

ΧΡ. ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ: Επιτρέψτε μας να φέρουμε κάποια στοιχεία. Το 2024 η Κυβέρνηση σας μετέφερε 110 εκατομμύρια ευρώ, που μέχρι τότε δίνονταν για αναπληρωτές και τα χρησιμοποίησε για 5.549 επιπλέον μόνιμες θέσεις, λέγοντας μάλιστα ότι η μόνιμη κάλυψη δημιουργεί σταθερό πυρήνα στα σχολεία. Άρα αναγνωρίζετε ότι ένα μέρος των αναγκών είναι μόνιμο. Με στοιχεία πάλι και όχι με πολιτική τοποθέτηση, όπως μας κατηγορήσατε, το 2024 - 2025 έγιναν 51.149 προσλήψεις αναπληρωτών. Για το 2025 - 2026 το Υπουργείο υπολόγισε τις ανάγκες περίπου στις 48.000, περίπου ίδιο νούμερο. Άρα, προφανώς, πολλές από αυτές τις ανάγκες επαναλαμβάνονται και είναι δεδομένο ότι και του χρόνου θα χρειαστείτε ξανά δεκάδες χιλιάδες αναπληρωτές. Αφού δουλεύουν που δουλεύουν και αφού πληρώνονται που πληρώνονται, γιατί να ζουν στην ανασφάλεια; Γιατί δεν τους προσλαμβάνετε; Το απαγορεύει το Σύνταγμα, που λέτε; Πού το απαγορεύει το Σύνταγμα;

Π. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ: Δεν επιτρέπεται στο κράτος να μονιμοποιήσει έναν συμβασιούχο. Για να διοριστεί κάποιος στο Δημόσιο, πρέπει να ακολουθηθεί η διαδικασία που προβλέπεται από τον ΑΣΕΠ, είτε αυτό έχει να κάνει με τη δευτεροβάθμια ή πρωτοβάθμια ή οποιαδήποτε βαθμίδα της εκπαίδευσης, είτε με οτιδήποτε άλλο. Δεν αντιληφθήκατε την απάντηση που έδωσα. Η απάντηση στο ερώτημά σας, και στο δεύτερο ερώτημά σας, έχει δοθεί ήδη. Και, μάλιστα, αυτό το οποίο χρησιμοποιείτε ως επιχείρημα, αποδεικνύει το ότι προσπαθεί η Κυβέρνηση συνεχώς να αυξήσει, ως προς την ποσόστωση, τους μόνιμους, σε σχέση με τους συμβασιούχους, με τους αναπληρωτές. Όταν αυξάνεις τους διορισμούς των μονίμων, τότε έστω και κατά 3.000 - 4.000 τον χρόνο μειώνεις τις θέσεις των αναπληρωτών. Επίσης, δεν είναι γραμμική εξίσωση όλη αυτή η συζήτηση, γιατί, όπως είναι γνωστό, χρόνο με τον χρόνο αυξάνονται και οι ανάγκες παράλληλης στήριξης, επειδή αυξάνονται αντίστοιχα και οι διαγνώσεις παράλληλης στήριξης. Οπότε, ενώ, δυστυχώς, έχουμε λιγότερα παιδιά από χρόνο σε χρόνο, λόγω της δημογραφικής κρίσης, οι ανάγκες παραμένουν υψηλές.